

"A. On an unspecified date after the outbreak of the al-Aqsa intifada, the Defendant entered into a conspiracy with additional activists in the Terrorist Organization, for the perpetration of shooting attacks directed against an IDF guard post which was manned with Israeli soldiers, in the vicinity of Joseph's Tomb in Nablus.

On unknown dates during the subsequent period of time, the Defendant, together with additional activists in the Terrorist Organization, perpetrated shooting attacks against an IDF position which was located in the vicinity of Joseph's Tomb.

B. Shortly before the month of May 2001, the Defendant entered into a conspiracy with additional activists in the Terrorist Organization, for the perpetration of shooting attacks directed against an IDF guard post which was manned with Israeli soldiers, on Mt. Gerizim, and against additional IDF positions in adjacent areas.

For the purpose of promoting the objectives of the conspiracy, the Defendant supplied the additional activists who had joined the conspiracy with M-16 rifles.

During the month of May 2001, on a number of occasions, on unknown dates, the Defendant, together with additional activists in the Terrorist Organization, perpetrated shooting attacks.

The shooting attacks were perpetrated by the Defendant and the additional activists, armed with M-16 rifles, against the military position on Mt. Gerizim, against the Ein Beit camp and against army patrols which were patrolling in the area of the Balata camp, as well as against military targets in the area of the Hawara camp.

C. On an unknown date, after the outbreak of the al-Aqsa intifada, the Defendant entered into a conspiracy with additional activists in the Terrorist Organization, for the perpetration of terrorist attacks against Israeli citizens and IDF soldiers.

Within the framework of the conspiracy and for the purpose of promotion thereof, the Defendant supplied weapons to the activists in the Terrorist Organization for the purpose of carrying out the terrorist attacks.

The activists in the Terrorist Organization, who joined forces in order to carry out the conspiracy, made use of weapons which were supplied to them by the Defendant, in the terrorist attacks set forth below:

1. The shooting attack on the settlement of Homesh.
2. Placing an explosive charge on the Zuata-Asira bypass road.

[Stamp] P 5; 273

Felony Case (Tel Aviv) 1137/02

State of Israel v. Nasser Mahmoud Ahmad Aweis

3. A shooting attack with an M-16 rifle against a military patrol in Deir Sharaf.

4. Placing an explosive charge in Sarah."

The State goes on to claim that, in these actions, the Defendant was unlawfully attempting to cause the death of many persons, and that these actions, *inter alia*, are in the nature of a conspiracy to commit a crime, attempted murder, and unlawfully carrying a weapon.

The admission by the Defendant is as follows:

P/5A: "2. I carried out a shooting attack directed against a military position on Mt. Gerizim in Nablus ...

3. I carried out a shooting attack directed against military vehicles in the vicinity of the Hawara camp, near Nablus.

4. I carried out a shooting attack directed against military vehicles in the vicinity of Nablus, on the west side, near Zuata ..."

"13. I supplied Abd al-Rahman Abdallah with two explosive charges plus a Kalashnikov, which he placed near Kafra Sara, Nablus.

14. I supplied Majdi Halus with an explosive charge, which he placed on the road to Dir Sharan, against an Israeli patrol."

[Stamp] P 5: 273 [continued]

P/6A: "yes, he participated once, together with me, in carrying out a shooting attack directed against an Israeli military position on Mt. Gerizim ..."

Q. Which terrorist attacks did you speak about with Munir Maqadah?

"A. I spoke with him about many terrorist attacks, and I remember that I spoke with him about a shooting attack which I had carried out along with Muayad Jamil and Mahmoud al-Titi and Qahid Abu Mustafa near the Hawara camp, directed against a military vehicle. I also spoke with him about placing explosive charges in the vicinity of Zuata; I had participated in those terrorist attacks along with Muayad Jamil and Muhammad Yadak and Mahmoud al-Titi and Ahmad Abu Khadr ..."

"Q. Do you remember all of the terrorist attacks in which you participated directly?

A. I remember. 1. A shooting attack directed against a military position on Mt. Gerizim. 2. A shooting attack directed against a military vehicle in the vicinity of the Hawara camp. 3. A shooting attack directed at members of the armed forces at Joseph's Tomb. 4. A terrorist attack at Dir Sharan. 5. A shooting attack directed at military vehicles ... 7. A shooting attack directed at vehicles.

Q. Can you give details about the shooting attack directed against the military position on Mt. Gerizim?

A. Yes, about seven months ago, I participated, together with Majed al-Masri and Yasir al-Bami, in shooting about three times at a military position on Mt. Gerizim ..."

"Q. Do you have any additional details about the shooting attack directed against a military vehicle in the area of the Hawara camp?

A. About six months ago, I participated, together with Yasir al-Badu, in a shooting attack directed at a jeep in the Hawara camp, and each of us fired about half a clip of bullets, and the soldiers fired back at us.

Q. Can you give details about the shooting attack directed against a car, which you mentioned above?

A. Yes, I participated, together with Yasir al-Badu and Muayad Jamil and Qaid Abu Mustafa, in a shooting attack, and we shot at a tank in the area of Hawara (the camp). We were shooting from Kafir Kalil. That day, the attack was carried out at about 4:00 p.m., and each of us fired a clip of bullets at the tank."

[Stamp] P 5: 274

Felony Case (Tel Aviv) 1137/02

State of Israel v. Nasser Mahmoud Ahmad Aweis

"... And I took two old [anti-] tank missiles from Abu Sharar in order to take the explosives out of them and to use the explosives to make explosive charges, and I used the explosive charges on the bypass road at Zuata-Asira against military vehicles.

Q. How many charges did you make out of the missiles which Abu Sharar gave you, and how did you use them?

A. After I took the missiles from Abu Sharar, I gave them to Mahmoud Titi from the Balata camp, and Mahmoud made a charge out of them, and he was the one who placed the charge on the bypass road.

Q. Do you remember when he placed the charge and whether people were hurt when the charge exploded?

A. The charge was placed sometime during the al-Aqsa intifada; I do not remember a date, and according to the information which I received, the army blew up the charge before it exploded."

"I sent Mahdi Marqa to transport Muhammad Qassem and Muayad Jamil and Qaid Abu Mustafa, so that they could place a charge on the road, near Kafra Sara, west of Nablus. In the end, however, they did not place the charge, because it was far away. They brought the charge back and they used it in the area of Zuata against a military vehicle, and I do not know if anyone was hurt in that terrorist attack."

Q. Did you have any contact with Majdi Halus?

[Stamp] P 5: 274 [continued]

A. Yes. About 10 months ago, we took a charge from them, and he placed it on the road in Dir Sharan, and he set off the charge against a military patrol."

"... And I gave him an M-16 weapon, and Yasir carried out a shooting attack with the weapon which I gave him. The shooting attack was directed at an Israeli vehicle on the bypass road east of Nablus, and according to Yasir, the vehicle was not hit."

"Q. Can you explain to me about the terrorist attack in Dir Sharan which you mentioned above?

A. Yes. About eight months ago, Majdi Samir Hulus [sic] from the Balata camp, who was living in Dir Sharan, came to me and asked me for an explosive charge to carry out at terrorist attack, and I gave him a charge that weighed 15 kg which I had received from Muayad Jamil, and the detonation was with wires. According to what I know, Majdi placed the charge on the main road at Dir Sharan, and set off the charge at a military patrol, and caused damage to a jeep, and I do not know if people were hurt."

"A. Yes. A few months ago, Abd al-Rahman Abdallah, a resident of Sara, suggested to me, while he was studying at al-Najah University, that we carry out a terrorist attack in the area of Sarah, and he [sic] agreed to this. I gave him two explosive charges and a Kalashnikov, and when I gave him the charges and the weapon, there was a person with him, named Lutfi Abdallah, a resident of Sara, and they set off the charges at a tank in the area of Hawara, and one charge exploded, and after that, they fired at the tank, and after the terrorist attack, they gave me back the weapon."

P/8: "... And another man from Dir Sharan was with him, and Majdi asked me for an explosive charge, so as to carry out a terrorist attack on an Israeli military patrol, and I agreed, and I gave him an explosive charge which I had received from Muayad Jamil Sansur, and according to the information in my possession, Majdi carried out the terrorist attack against a military patrol in the area of Dir Sharan."

"A. Yes. About five months ago, Muayad Jamil introduced me to a man named Iyad who knew how to make explosives and charges, and I took five charges from him, and Mahmoud Titi and Muayad Jamil placed the charges near Zuata, and once Muayad and I went out to place a charge. The soldiers identified us, and we ran away, and Qaid Abu Mustafa was with us, and we left the charge behind when we ran away."

The "additional item" is as follows:

Ahmad Abu Khadr (Witness No. 6 for the prosecution), P/12:

"A. I confess that, during the month of May in the year 2001, I went out with all those persons to carry out a shooting attack directed against a military position which is located in Mt.

[Stamp] P 5: 275

Felony Case (Tel Aviv) 1137/02

State of Israel v. Nasser Mahmoud Ahmad Aweis

Gerizim. On that day, Nasser Aweis gave me an M-16 weapon, and we all set out for the position. We took up a position in the Dahiya area, in Nablus, from where we fired on the [illegible, probably "military"] position, toward Mt. Gerizim. I personally fired [illegible, probably "about 20"] bullets, and each of the other people fired the weapon in his possession, at the position. This was about 10:00 p.m. And then the army started firing at us, and we fled the scene.

Q. Did you participate in additional shooting attacks against that military position or against other positions?

A. I confess that I participated, about six more times, in shooting attacks directed against that position on Mt. Gerizim, with the same people. In addition, I participated, about four times, in shooting attacks directed against an IDF position which is located in Jabal Shamali, above the Ein Beit Alma camp. Also, of course, I participated in shooting attacks directed against army patrols which were patrolling in the area of the Balata camp. All those times, I fired the M-16 that Nasser Aweis had given me."

[Stamp] P 5: 275 [continued]

P/13:

"... And on that day, Amar told me that he intended to carry out a terrorist attack, and accordingly, he asked me to get hold of two explosive charges for him, for the benefit of the terrorist attack. I told Amar that I know [sic] how to manufacture explosive charges, and therefore I took him to Nasser Aweis, in the Balata camp, and I asked Nasser to obtain two charges for me. Then Nasser called Mahmoud Titi and asked him for two charges, and an hour later, Mahmoud Titi came and brought two charges with him, made out of a pipe 30 cm long and 40 cm wide [sic]. Each charge was closed on both sides, and there were white electric [wires] coming out of one side. After that, Amar received the charges, and each of us went home, and three days later, I heard from Amar that a terrorist attack had been carried out against a military jeep in Silat al-Dhaher, during the night, and they had set off the charges against the jeep, but nothing had happened to it."

P/18:

A. In my second testimony, I confessed that I – together with my friends, Fadi Abu Ali and Yasir Rakhal – we carried out two shooting attacks against the settlement of Homesh, and this ... is all true, that the three of us perpetrated shooting attacks, on four or five occasions, against the settlement of Homesh. The fire was directed against the watchtower, at the edge of Homesh, from the direction of Silat al-Ladha, and against the houses in the settlement. This took place in the course of the first three months, at the beginning of the al-Aqsa intifada. In all of those cases, we would arrive in the late hours of the night, after 10:00 p.m., and I remember that, in all of those cases, the soldiers fired back from the watchtower. I confess that I was the one who supplied them with weapons in all of the attacks mentioned above, I fired an M-16, and I gave Fadi a Kalashnikov, and I gave Yasir a Glock. I would take those weapons from Nasser Aweis, before going out on each of the terrorist attacks.

Q. From what distance did you fire at the settlement of Homesh?

A. From about 1 km away.

Q. Which other shooting attacks did you participate in?

A. Approximately in the beginning of 2001, Fadi Abu Ali and Yasir Rakhal and I fired on a security jeep in the settlement of Homesh, from about 500 meters away. This was during the late hours of the night, after 10:00 p.m. I fired an M-16, Fadi fired a Kalashnikov, and Yasir fired a Carlo – the same weapons which we had used in the previous shooting attack against Homesh, the same weapons which I had taken from Nasser Awiss. After he fired, the soldiers fired back, and we fled the scene ... A. He and I did not do anything except what I have already mentioned, but I would like to state that Hakim Jizari asked me for a weapon, three

[Stamp] P 5: 276

Felony Case (Tel Aviv) 1137/02State of Israel v. Nasser Mahmoud Ahmad Aweis

months ago, and claimed that he wanted to carry out shooting attacks against IDF soldiers. I agreed to his request and I gave him a Kalashnikov which I had taken from Nasser Aweis, and a week later, Hakim gave me back the weapon, and I do not know if he used it."

Witness No. 25 for the prosecution, Yasir Abu Bakr, P/47B:

"Mahmoud Fares, about 25 years old, a resident of Nablus, and Asad Ismail, about 27 years old, a resident of Beit Iba – we carried out a terrorist attack involving an explosive charge and shooting, on the bypass road near Beit Iba. When we came to the entrance to Beit Iba, I called Nasser Aweis, and he told me that he was sending us people and weapons for the terrorist attack. Half an hour later, Mahmoud Titi and Ahmad Abu Khadr came to the scene. They arrived in a white car. Each of them had an M-16 rifle, and in addition, there was a 250 machine gun in the car, as well as an explosive charge within a fire extinguisher [*atfaya*]. At about 11:30 p.m., we all went out in the white car to carry out the terrorist attack on the bypass road near Beit Iba. Asad Ismail and Ahad Mahmoud Fares placed the explosive charge on the road and connected a wire

[Stamp] P 5: 276 [continued]

to the explosive charge. This was a charge which was activated by wires and a battery. As soon as they had connected the wires, suddenly IDF soldiers who were staked out there opened fire on them. Ahad was killed and Asad was wounded in the leg. Mahmoud Titi and Muhammad [sic] Abu Khadr fired at the IDF soldiers. After that, Mahmoud Titi and Muhammad [sic] Abu Khadr and I fled the scene."

Witness 21 for the prosecution, Muhammad Yadak, P/40A:

"A. In the beginning of the al-Aqsa intifada, [illegible, probably "I participated" or "they participated"] in stone-throwing activity directed at Joseph's Tomb in Nablus, and at the [illegible, probably "military"] forces in Nablus. In June [20]02, Mahmoud Titi contacted me and said that he was planning to set up a military squad belonging to Tanzim Fatah. He suggested that I enlist in the military squad, and Mahmoud said that the purpose of setting up the squad was to carry out terrorist attacks against the Israeli army in the Nablus area. I agreed to this and, within the framework of the military squad, I participated in 10 shooting attacks directed against the army in the Nablus area. Participating in the shooting attacks along with me were (1) Mahmoud Titi, (2) Ahmad Abu Khadr, (3) Nasser Aweis, about 35 years old, from the Balata camp, who was in charge of the Tanzim in Nablus ...

Q. Who used to plan and prepare for the perpetration of the terrorist attacks in which you participated?

A. Nasser Aweis was the one who used to plan for the perpetration of the terrorist attacks, and he was the one who used to supply us with the weapons.

[Q.] Which Israeli military positions did you shoot at?

A. We carried out shooting attacks directed against a military position on Mt. Alana. We also fired at the settlement of Elon Moreh, and we also fired at the Saqen roadblock near Hawara ...

The second terrorist attack, in August 2001: Nasser Aweis contacted me [and] Mahmoud Titi and told us that young men from the Tanzim wanted to place an explosive charge on the bypass road in the area of Beit Ira, and he asked me and Mahmoud Titi to participate in the terrorist attack and to place the charge along with the young men ... The tenth terrorist attack was a shooting attack directed against the funeral ... The funeral [procession] went from Hawara to Yitzhar, and when they got to the entry to the Hawara camp, Nasser Aweis and Yasir al-Kadawi and Mahmoud Titi and I fired at the participants in the funeral. The army fired back, and Nasser and Mahmoud and Yasir and I fled the scene and headed toward the camp ..."

The facts contained in the charges were proven.

[Stamp] P 5: 277

Felony Case (Tel Aviv) 1137/02

State of Israel v. Nasser Mahmoud Ahmad Aweis

The offenses of murder, attempted murder, causing severe bodily harm and attempt to cause severe bodily harm

The State ascribes to the Defendant offenses of murder with malice aforethought in the first five counts; offenses of attempted murder in all of the accounts; offenses of causing bodily harm with aggravated intent in the first five counts; the offenses of attempt to cause severe bodily harm in Counts No. 6 and No. 7.

With regard to these offenses, a question arises as to the status of the Defendant.

Section 29 (a) of the Penal Code, 5737 – 1977, tells us that a person who perpetrates an offense together with or through another person shall also be considered as the perpetrator of the offense.

[Stamp] P 5: 277 [continued]

It has been proven to us that the Defendant's mental attitude to these offenses is beyond all doubt. The Defendant wanted and desired to achieve the results of the criminal actions, with every fiber of his being, and was the motivating force in the implementation of a joint plan, carried out together, to intentionally cause the death and injury of his victims, as has been proven.

There cannot be even the slightest doubt that he is the perpetrator of the offenses (see Criminal Appeal 4389/93, Mordechai Vabudi v. the State of Israel, PD 50 (3) 239 and the rulings mentioned there; see also Criminal Appeal 2796/95, John Doe v. the State of Israel, PD 51 (3) 388).

The factual infrastructure which has been revealed to us attests to the fact that the acts of murder were carried out, from beginning to end, with malicious intent, based on the decision and the purpose of causing death, founded on cold blooded thought, controlled behavior and settled mind, and following precise and scrupulous preparation.

We do not have even the slightest doubt that the fundamental elements for the offenses of murder with malice aforethought have been fulfilled, the offenses have been proven, and – as set forth above – the Defendant carried them out.

Obviously, the fundamental elements for the offenses of attempted murder have also been properly proven.

The Defendant's plan of intentionally causing the death of many civilians, and the implementation of that plan as described above, as it has been proven, substantiates the fundamental elements of the less severe offenses of causing bodily harm with aggravated intent and attempt to cause bodily harm with aggravated intent. These offenses as well have been properly proven.

Unlawfully carrying a weapon

The State also ascribes to the Defendant offenses of unlawfully carrying a weapon, in Counts No. 2, 3 and 8.

It has been proven that the Defendant carried, without a permit under any law, M-16 rifles, ammunition and hand grenades, which are in the nature of "weapons," as this term is defined in Section 144 (c) of the Penal Code, 5737 – 1977. The Defendant has confessed to this, as set forth above, and has also confessed that he used the weapons. It is enough for us to mention that which has been set forth in his statements, as follows:

[Stamp] P 5: 278

"I supplied Said Ramadan with weapons for the perpetration of a suicide attack within Jerusalem ... I supplied Abd al-Salaam Hasuna with weapons for the perpetration of a suicide attack within Hadera." (See P/5)

See also the Defendant's confession to the shooting attacks described in detail in Count No. 3, as set forth above.

Because the terrorists Said Ramadan and Abd al Salaam made use of the weapons inside Israel, as has been proven above, and because the facts of Count No. 8 have also been proven, it appears that the fundamental elements of the offenses of possession of weapons have also been proven as required.

[Stamp] P 5: 278 [continued]

Summary

Having found that the State has proven all of the actions that have been attributed to the Defendant in the indictment, according to the burden of proof that is incumbent upon it to do so beyond all reasonable doubt, we hereby convict the Defendant of the following offenses:

Membership and activity in a terrorist organization, in contravention of Sections 2 and 3 of the Prevention of Terrorism Ordinance, 5708 – 1948.

Conspiracy to commit a crime, in contravention of Section 499 of the Penal Code, 5737 – 1977.

Premeditated murder, in contravention of Section 300 (a) (2) of the Penal Code, 5737 – 1977.

Attempted murder, an offense in contravention of Section 305 (1) of the Penal Code, 5737 – 1977.

Causing bodily harm with aggravated intent, in contravention of Section 329 (1) of the Penal Code, 5737 – 1977.

Attempt to cause severe bodily harm, an offense in contravention of Sections 329 (1) of the Penal Code, 5737 – 1977.

Unlawfully carrying a weapon, an offense in contravention of Section 144 of the Penal Code, 5737 – 1977.

O. Salomon-Czerniak
Judge

Judge S. Timan, Presiding Judge, and Judge N. Achituv:

We have read the detailed and well-founded opinion by our colleague, the Honorable Judge Czerniak, and we concur with the conclusion that has been reached by her.

S. Timan
Presiding Judge

N. Achituv
Judge

[Stamp] P 5: 279

Felony Case (Tel Aviv) 1137/02

State of Israel v. Nasser Mahmoud Ahmad Aweis

It has accordingly been decided to convict the Defendant of all of the offenses ascribed to him in the indictment, as set forth in the opinion by the Honorable Judge Czerniak.

S. Timan, Presiding Judge N. Achituv, Judge O. Czerniak, Judge

Handed down and notified on this day, 29 Nisan 5763, May 01, 2003, in the presence of Counsel for the parties and the Defendant.

This version is subject to changes in editing and phrasing.

[Stamp] P 5: 280

IN THE UNITED STATES DISTRICT COURT
FOR THE SOUTHERN DISTRICT OF NEW YORK

MARK I. SOKOLOW, *et al.*,

Plaintiffs,

vs.

THE PALESTINE LIBERATION
ORGANIZATION, *et al.*,

Defendants.

No. 04 Civ. 00397 (GBD) (RLE)

DECLARATION OF RINA NE'EMAN

Rina Ne'eman hereby certifies as follows:

1. The attached translation from Hebrew to English is an accurate representation of the document received by Rina Ne'eman Hebrew Language Services, to the best of my knowledge and belief. The document is designated as P 5:237-280.
2. I am a professional translator with a B.A. in International Relations from the Hebrew University of Jerusalem (Israel) and 30 years of translation experience. I am fluent in Hebrew and English, and I am qualified to translate accurately from Hebrew to English.
3. To the best of my knowledge and belief, the accompanying text is a true, full and accurate translation of the Hebrew-language document designated bearing the bates number P 5:237-280.

Dated: March 6, 2014

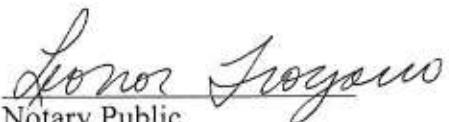

Rina Ne'eman

ss.: New Jersey

On the 6 day of March, 2014 before me, the undersigned, personally appeared Rina Ne'eman, personally known to me or proved to me on the basis of satisfactory evidence to be the individual whose name is signed to this Declaration and acknowledged to me that he executed the same in his capacity, and that by his signature on this Declaration, the individual executed the Declaration.

Sworn to me this
6 day of March, 2014

Notary Public

LEONOR TROYANO
ID # 2365580
NOTARY PUBLIC NEW JERSEY
Commission Expires 02/2014

בתי המשפט

פח 02/02 001137		בית משפט מחוזי תל אביב-יפו	
01/05/03		כב' השופט ש' טימן - אב"ד כב' השופטת נ' אחיטוב כב' השופטת ע' סלומון-צ'רניאק	בפ' ני:

בعنין: מדינת ישראל
 ע"י ב"כ עוזה"ד דבורה חן ותמר אניס
 נ ג ז
 הנאשם נאסר מוחמד אחמד עוויס
 ע"י ב"כ עוזה"ד בולוס

המדינה טוענת כי ארגונים אלה הם ארגוני טרור על פי הגדרתם בפקודה למניעת טרור והנאשם אשר מילא בהם תפקיד בכיר כמתואר, יוזם, ארגן והפעיל מעשי פיגוע רצחניים כנגד מטרות ישראליות במדינה ובאיו"ש ופעלוו כללה בין השאר גם רכישה וייצור של אמצעי לחימה מסווגים שונים והעברתם בין במישרין ובין בעקיפין לידי המחברלים שביצעו בפועל את הפיגועים מטעם הארגון הטרוריסטי.

הכרעת דין

השופטת ע' סלומון-צ'רניאק:

האישוף

המדינה טוענת כי בתקופה הרלבנטית לאיורים המתוארים בכתב האישום, היה הנאשם מפקד אזורי שכם וצפון השומרון של ארגון תנאים-פתח וכן מפקד ארגון "כתאב ששדאה אלאקטא" (גדודי חללי אל אקצא) באזור זה.

המדינה טוענת כי ארגונים אלה הם ארגוני טרור על פי הגדרתם בפקודה למניעת טרור התשי"ח-1948 והנאשם אשר מילא בהם תפקיד בכיר כמתואר, יוזם, ארגן והפעיל מעשי פיגוע רצחניים כנגד מטרות ישראליות במדינה ובאיו"ש ופעלוו כללה בין השאר גם רכישה וייצור של אמצעי לחימה מסווגים שונים והעבירתם בין במישרין ובין בעקיפין לידי המחברלים שביצעו בפועל את הפיגועים מטעם הארגון הטרוריסטי.

פч (ת"א) 1137/02

מדינת ישראל נאסר מוחוד אחמוד עוויס

המדינה טעונה כי כתוצאה מעשי של הנאים נרצחו נפצעו ונפלו אזרחים רבים והוא מבקשת להרשו כמפורט בסמונות האישומים הכלולים בכתב האישום בעבירות המוחסוט לו והן: חברות ופעילות בארגון טרוריסטי עבירות בניגוד לסעיפים 2 ו- 3 לפקודה מניעת טורר התשי"ח-1948.

מעשי קשר קשור לביצוע פשע, עבירות בניגוד לסעיף 499 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

מעשי רצח וניסיונות למשעים כללה עבירות בניגוד לסעיפים 300(א)(2) ו- 1(305) לחוק העונשין התשל"ז-1977.

מעשי גרים חבלה בכונה מחרירה וניסיונות למשעים כללה, עבירות בניגוד לסעיפים 329(1) ו- 29(329) בלבד עם סעיף 25 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

ניסיאת נשק שלא כדין, עבירות בניגוד לסעיף 144(ב) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

קו ההגנה של הנאים

בתחלת הדרכ שכר הנאים את שירותו של ע"ד בולוס ושיתף עמו פעולה. הסגור קיבל לידי את מלאו החקירה אף הודיע כי יטען בשמו של הנאים טענות מקדיות ככל ואחרות ובחנו טענת חוסר סמכות.

ניצן לקו ההגנה העתידי של הנאים נמצא בפרוטוקול ישיבת 10.9.02. בישיבה זו טען הסגור (בפני הרכב אחר) בין השאר "אחרי שהסבירתי לו את העניין, הוא אמר שהוא לא רוצה עורך דין, שהוא מציג את עצמו אנחנו מקיים שתווך זמן קצר לדוחף קידמה את הדיון, זמן של לפחות שבועיים".
באותה ישיבה – כעה מהפרוטוקול – אמר הנאים לעורך דין ובמציאות המתורגם "אל תדבר בשם אני עורך דין של עצמי, אני מציג את עצמי" וכבר אז החליט ביהמ"ש כי "משדרו של ע"ד בולוס ימשיך ליצג את הנאים גם אם האחרון יחליט לנחל את הדיון בעצמו".
בישיבת 22.1.03 (בפני הרכב الآخر) הודיע הסגור את הדברים הבאים "אנחנו חוזרים בזו מהטענה של חוסר סמכות. אני מסכים שהיתה החלטה להגיש סיכומים תוך 30 יום לפחות טענת חוסר הסמכות, אבל לאור ההתפתחויות שהיו בנושא של ברוגות ולאור החלטות בית המשפט המחייב לדחות את הטענה הזאת, החלטנו לחזור מהטענה לחוסר סמכות בתיק זה."

לאחר מכן הגיע הסגור בקשה לפטור אותו מהיינט והבקשה נדחתה בהחלטתו מיום 03.2.3.03.

המשפט החל נמשך ונסתiens בנסיבות הנאים וסגורו ובתרגומים מלא לשפה הערבית. הנאים והסגור שתקו לאור כל הדרכ. הם לא השיבו לכתב האישום (ראינו בכך כפירה גורפת) הם לא טענו טענות מקדיות, לא חקרו עדים בחקירה נגדית ולא העלו טענות משפטיות. הנאים לא העיד ולא הובאו עדים מטעמו. השניים אף בחרו שלא לסכם.

עמדו זו ותבחן על רקע הודיעו בכתב של הסגור לאמור:

מדינת ישראל נאסר מוחמד אחמד עוויס

פ"ח (ת"א) 1137/02

"... 4. הח"מ שוחח עם הנאשם בכמה הزادניות ונסה לשכנע אותו לקבל ייצוג במשפט עיי עוויד, אולם הנאשם בחר שלא להיות מיוצג עיי עוויד.

5. הח"מ הסביר לנائب כי הוא אמר ליצוג את האינטרסים שלו במשפט, בתשובה הבאה הנائب כי החלט שלא לקח חלק פעיל בחלוקת המשפט, זכותו לבחור ולנקוט בדרךים שהוא בוחר לעצמו לרבות באמצעות קו הגנה פסיבי של שתיקה במהלך המשפט.

6. הנאשם בקש שם ביהם"ש יכפה עליהם הופעה בדיונים עליון אך ורק לשток.

7. ביום 11.3.03 ולאחר החלטת כב' ביהם"ש שוב הסביר הח"מ לנائب את החלטת כבודם ואת הסיטואציה שהוא נמצא בה וכי במידה וישנה טענה משפטית במהלך הדיון מן הראי שהח"מ יתייחס אליה, אולם הנאשם שלל אפשרות זו וחזר על דבריו שאינו מעונין לשטר פעולה ואיינו רוצה אותו בסוגרים שלו ושוב בקש שעליינו לשток...

10. הנאשם מודיע היטיב למשמעות הדברים, והוא אינו פסול דין ויש לו יכולת השכלית והאינטרטואלית לבחור כיצד לנהל את המשפט...

13. בהעדר שתוף פעולה עם הנאשם והוראותיו לסגור לשток במהלך המשפט לא לחזור עדים ו/או לטען טענות משפטיות ו/או אחריות ולא לדבר בשמו ו/או לטען טענות עובדיות ו/או משפטיות לא נותר לחימ אלא למלה את פיו מים וייה מנוע מלушות אחרת וזאת גם מטעמים מובנים שכלי האתיקה המחייבים כל עוויד...".

שוכנע מהנאמר בהודעה, בדברים שנאמרו לנו בעניין זה בעל פה ומהתנהגות הנאשם וסנגורו עבר המשפט ובכל עת מהלכו, כי הנאשם נקט עמדה המבטאת קו הגנה אותו בחר בידיעין ברצון מלא וחופשי ובשיקול דעת.

לפנינו בחירה שהיא פרי מHALCH מוחש מכון מודיע מושכל ומיניפולטיבי אשר נעשתה על ידי הנאשם המבין היטיב וער לכל השלכותיה.

לנائب ניתנה בכל עת האפשרות המלאה ליטול חלק פעיל בדיון אף ניסינו לדרבן את סנגורו לעשות מלאכתו ככל שיכול גם בהעדר שיתוף פעולה מצדו של הנאשם ולכל הפתוח כאשר מודיע בטיעון משפטי גרידא.

הסגור הנכבד שבוהסביר כי אין הוא מתערב בדיון הנם שמדובר בטיעון משפטי כגון הטעם שהזקה עליו מצוות קו ההגנה של הלקוח.

במילים אחרות, לא במחדר עסקין או באדישות לתוצאה אלא בקו הגנה ברור והחלטתי.

חזקת על הנאשם וסנגורו שהם מודעים מראשית הדברים לנפקות המשפטיות שנושא עמו קו הגנה זה.

הודאות הנائب

הנائب הודה בעבירות המียวחות לו בכתב האישום במסגרת הודיעתו במהלך המשפט.

פ"ח (ת"א) 1137/02
מדינת ישראל נאסר מחמוד אחמד עוויס

ההודעתה ת/5 מיום 21.4.02, ת/6 מיום 28.4.02 ת/7 מיום 30.4.02 ו- ת/8 מיום 1.5.02 ו- ת/9 מיום 14.5.02 נכתבו על פי עדותו של עית 5 חוקר בחוליות פ"יע רומי עמאר בערבית בכתב ידו של הנאשס ולאחר שהסביר לנאשס בערבית את החשודות המיחסים לו והויהו כdot וצדן. על פי עדות החוקר, לאחר שהנאשס אישר בפניו כי הוא מבין הן את החשודות והן את מהות האזהרה, ביקש הוא לכתב את הדברים בכתב ידו ועשה כן מרצוינו הטוב והחופשי.

על פי עדות החוקר הנאשס חתום בפניו על ההודעות. החוקר תרגם את ההודעות מערבית לעברית (לכל הودעה צמוד תרגומה לעברית ת/5א' עד ת/9א' כולל בהתחאם).

ההודעה ת/22 מיום 27.6.02 נגבתה על ידי עית מס' 7 החוקר האדי חלבி אשר הסביר כי גבה את העדות בשפה הערבית השגורה על פיו לאחר שהנאשס הווחר כדין, הבין את מהות החקירה ואת האזהרה ומסר דבריו מרצון טוב וחופשי. הנאשס חתום על ההודעה שהחוקר רשם אותה בערבית. גם חוקר זה תרגם את ההודעה לערבית והתרגם צמוד להודעה (ת/22א).

ניסיונות גיבית ההודעות באופן המתואר לעיל, העובדה שברובן המכريع (חמש מתוך שש הודעות) נכתבו על ידי הנאשס בכתב ידו והעובדת שהנאשס שב ואישר בפני שופט צבאי (ראיה פרוטוקול מישיבת הארוכת מעצר ת/23 ועדות עית מס' 5) כי "אני מאשר אמירותיך ונכונות האימרות והודאות שמסרטני בחקירותי בערבית קראתי אותם וחתמתי עליהם. נכון שהייתי מעורב בכל המעשים והפיגועים שהודיעתי עליהם. " כל אחד והתקף שלו" אני מתנגד להארצת המעצר המבוקשת",Hon הנזנות שראיות אלה קבילות ואני חשש כי הופעל על הנאשס לחץ חיצוני אשר הביאו להודעות בביצוע מעשים שאין לו חלק ונחלה בהם.

בחינת תוכן של ההודאות ובכללן ההודאות אכן מעלה שלפנינו דבר דבר על אופנו סיוף דברים כחויתם מתוך מחשבה בהירה ברורה והגיונית בעדעה צוללה ומושבת והן בעלות משקל עצמי פנימי גבוה אשר מצביע לכשעכמו על אמתותן.

ברי שהודעתה הנאשס בפני שופט המעיצרים ובפיקוחו נעשתה ללא לחץ או השפעה ובהיותה נשאת עמה תוצאות חמורות לנאים, מהויה ראייה מאמתת מהותית ובעל משקל מיוחד מייחד המעיצימה את כוחן של הodiaiotio הקודומות מלבד העובדה עצמאית (ערין דין 3081/91 קוזלי ני מ"י פ"ד מה(4) 441 וכן ע"פ 99/99 סטייבן סמירק ני מ"י, פ"ד נו(3) 529 וע"פ 99/3338 פ"ד נד(5) 667).

הדרישה ל"דבר-מה" נוספת אשר מפגין חשש שהוא פנימי הוא שהביא את הנאשס להודאות, נמלאה עד תום, באימרות בכתב שנטענו עדים אחרים מחוץ לכותלי בית המשפט אותן אנו מקבלים כראיות קבילות ומהימנות כפי שנפרט להלן.

השותפים

עדוי התביעה אחמד ابو חדר (ערין מס' 6), מחמד ידק (ערין מס' 21), אחמד ברוגוטי (ערין מס' 23) ויאסר ابو באכר (ערין מס' 25) הם שותפיו לעבירות של הנאשס (להלן הארכעה). להוציא ערין מס' 6 אחמד ابو חדר אשר דין הוכרע ונגזר בטרם העיד (ערין כ"א פרוטוקול הכרעת דין וגזר דין אשר סומנו ייחדיו ת/11) שלוש האחרים נקראו להעיד בטורים נסתים משפטם ונתעורה השאלה האם עדותם קבילה אל נוכחות הלוות

פ"ח (ת"א) 02 1137/02

מדינת ישראל נאסר מוחמד אחמד עוויס

קינוי (ע"פ 194/75 מخاص קינוי ני מיי פ"ד ל(2) 477), הלכה אשר כבילה לא נתגשעו עדין (ע"פ 1774/02 שמעון קדוש ני מיי) והוא מורה לנו "שaan להיעד נאשס אחד ננד נאשס שני, אפייל הוגשו גנדס כתבי אישום נפרדים, כל זמן שיש חשש, כי העד עלול לצפות לטובת הנאה על ידי המתקות דינו במשפט התלו וועמד גndo. דבר זה אפשר למנוע בין על ידי כך שמשפטו יתברר לפני מותן העדות ובין על ידי הפיכתו לעד מלך ועיבוב ההלכים או הצהרה מטעם התביעה שהמשפט גדו יבוטל עם סיום העדות...".

המדינה ניוטה דרכה בהתאם למה שנקבע בע"פ 579/88 סוויטה נגד מדינת ישראל פ"ד מד (1) 529. לטעמה, הנאשס לא התנגד להעת עדים אלה אף שידע היטב כפי שידע סגנוו שמשפטים לא נסתיים, הוא לא חביב מיחסום - שעד לרשותו מן הבדיקה הדינית – בדרכם של שותפיו אל דוכן העדים, בכך וייתר ביודען על זכותו להתנגד להשמעות ואין הוא יכול יותר לתקוף את קבילותן של ראיות אלה, אשר מלכתחילה בוגר עדויות כשרות על פי דין הוא (ס. 2 לפקdot הראות (נ"ח) תשלי"א-1971) ומתורה שאלת משקלן בלבד.

אכן זהה תוצאה צפואה על קו ההגנה שהנאשס בחר בו ואין לבוא בטרוניה על ב"כ המדינה הנכבדה. הוואיל וזו תוצאה צפואה וمستברת של קו ההגנה אשר נקט על ידי הנאשס במחשבה תחיליה, צודקת היא שהאחריות עליה רובצת על הנאשס.

שאלנו את ב"כ המדינה בעניין זה מושם שסבירו שאפשר היה מעלה הנושא בגין את "פתח לו" אך נזכיר כי המדינה הצירה בראשית כל עדות כי לא הובטחה לאיש עדות אלה טובת הנאה כלשהו וכי אין בדעתה להפנות עדויות אלה כנגד כל דרך שהיא.

בין זה וכח כל אחד מהארבעה הוכרז עד עזין ולגביו העדויות של כל אחד מעדים אלה נתקשו לנוכח לפי הוראת סעיף 10א לפקdot הראות (נוסח חדש), תשלי"א-1971 (להלן פקdot הראות) ולהעדר אמרתו בכתב על פניו עדותו בעלפה.

ספק איפוא אם הلت קינוי חלה בנסיבות אלה כנסיבות אשר בסיסו ההלכה אין מתקימות.

הדרך בה העידו הארבעה בבית המשפט כפי שיתואר להלן, הייתה עונת המדינה.

ע"ת מס' 6 – אחמד אבו חادر נכנס לאורם החליף חיויכים עם הנאשס והציג לו. מכאן ואילך גילתה דעתו במילים ובהתנהגות שלא ישתף פעולה ולא עינה לשאלות.

כך נהג אם כי פנה אליו פעמי אחד מיזמותו ואמר "אני מכיר את הנאשס שכאן ואני שם אותו מעל ראשיו למעלה". הוא אף ענה לשאלת ב"כ המדינה "יש. ב. 23.12.02 הייתה בבית המשפט הצבאי והודה (צ"ל הודיעת) בכתב האישום הזה שהגשתי עכשו לביהם"ש כולל המעורבות שלך בפיגוע בחדרה ת. אנחנו רצינו לעזרך את הפעולות הצבאיות והם רצחו את המנהיג ראנד אל אסמל ורצחו ילדים פלשתינים וזה שדחף אותו לעשות את הדבר הזה" לאחר שלפני כן טע כי כתב האישום גדו מזויף.

מדינת ישראל נאסר מוחמד אחמד עויס

פח (ת"א) 1137/02

ע"ת מס' 21 מוחמד ידכ פתח את דבריו במילים "אני לא רוצה לדבר, אני לא רוצה להעיד" לאחר מכן ענה על שאלות הנוגעת לעניינים שליליים אך בכל הנוגע לפרטים מהותיים לא שיתף פעולה. כך למשל ענה לשאלות מתי הכרת את הנאשס או באיזה פעילות צבאית השתתף יחד עם הנאשס או לשאלת מי היה חבר בחוליה הצבאית שבה היה גם הוא חבר, בתשובה "זה דבר פרטי שלי ולא עניינו של ביהם"ש". עם זאת, לאחר שהוכרז כעד עזין לכך ענה על השאלות הבאות:

"ש. הייתה לך מתחילה אינטיפדה בחוליה שעשתה פגועים ובין היתר מי שהיה אחראי על החוליה הזאת זה הנאשס מה נאסר עוויס.

ת. מה הטיעות בדברים האלה? מה אסור בדברים האלה?

ש. סיפרת במשפטה שנאסר עוויס הוא זה שהיה מתכוון את ביצוע הפגועים והוא זה שהוא מספק לכל חברי החוליה את הנשק

ת. אין לי תשובה

ש. סיפרת במשפטה שהשתתפת בלפחות עשרה פגועי ירי לעבר הצבע באזרע שכם

ת. זו זכותי

ש. סיפרת גם لأن בדיקת היו פגועי הירוי, לעבר התנהלותם בלבד מורה, לעבר מחסום צח סמוך לחאונורה ת. אני מסרב לעמוד לדין בבימי"ש זה אין לי על מה לעמוד לדין, אם עשית או לא עשית אפילו אם עשית את הדברים האלה, אין בזה שום פגום

ש. אתה לא עומד פה לדין אתה כאן מעיד וצריך לתת תשובה

ת. אני מסרב שנאסר יעמוד לדין על הדברים האלה

ש. על איזה דברים

ת. על מאבקנו נגד הכבושים

ש. אתה בהוראת נאסר עוויס תכננתם לעשות פגוע של הנחת מטען חבלה בשטחים לידכם.

ת. זה לא מענין אף אחד.

ש. סיפרת במשפטה שהיית עוזר לנאסר עוויס להעביר כלי נשק מפעיל כזה לפועל כזה

ת. אני לא אמרתי את הדברים האלה כדי לעמוד לדין עליהם

ש. לאיזה צורך אמרת אותם

ת. ככה שאלו אותי ואני סיפרתי.

مكان ואילך שתק או סרב לענות

ע"ת מס' 23 אחמד ברוגוטי אף הוא הבHIR מיד עם עלותו לדוכן העדים כי "הבנתי מה שאמר המטורונגון. ואני לא אגיד כלום" גם הוא הבHIR במהלך החקירה הוו במלחמות ווון בהתקנות שלא ישיתף פעולה וכן עשה.

ע"ת מס' 25 יאסר אבו בכיר לא שינה ממנהם של האחרים ועל כל שאלה הפנה את ב"כ המדינה לעורך דין אף הוסיף וטען כי כל הדברים שנאמרו על ידו הוצאו בלחש אנשי השב"כ לאחר ששפכו עליו תה, ירכו עליו, סטרו לו וקשרו אותו למספר ימים.

נוcheinו אם כן לדעת כי עדות הארבעה מקיימת את התנאי הקבוע בסעיף 10א(א)(3) לפקודת הראיות.

מדינת ישראל נאסר מהמוד אחמד עוויס

פ"ח (ת"א) 1137/02

הארבעה היו עדים במשפט וניתנה לצדדים החזדנות לחרים על כן נתקיים התנאי הקבוע בסעיף 10א(א)(2) לפקודת הראות (עיין דנייפ 4390/91 מדינת ישראל נחאג'יה, פ"ד מז (3) 679).

על הנسبות בהן נגבו עדויות הארבעה העידו השוטרים גובי ההודעות.

ההודעות ת/12 ות/13 נגבו מהעד ابو חادر על ידי עית מס' 28 לוטוף מרעי, על פי עדות האחرون הוא חקר את ابو חادر בשפה הערבית תוך שהוא כותב את הדברים בעברית ולאחר מכן שזהיר את ابو חادر כדי והסביר לו את מהות החשדות נגדו. על פי עדות מרעי הוא הציע לאבו חادر לרשום בעצמו את הודעתו בעברית אך זה הסביר כי איינו טוב בקריאת ובכתיבתה ואין הוא מתנגד להודעתו תרשם בעברית. על פי עדות מרעי הודעתו של ابو חادر ניתנה מרצון טוב וחופשי.

ההודעות ת/14 ות/15 נגבו מהעד ابو חادر על ידי עית מס' 34 עוני מטר. על פי עדות מטר הוא הציג עצמו בפני ابو חادر כאיש משטרתו גם הוא כמו העד לוטוף מרעי חקר את העד בעברית ותרגם את העדויות בעברית באופן סימולטני ולאחר מכן שזהיר את ابو חادر והסביר לו מהות העבריות המוחשיות לו ניתנו הודיעתיו של האחון מרצון טוב וחופשי.

גובה הודעה ת/16 לא נמלה על עדי התביעה نتيיחס לכך בהמשך.

ההודעות ת/17 ות/19 נגבו מאבו חادر עיי עית מס' 29 גמל שאקור נס עד זה הציג עצמו בפני ابو חادر כאיש משטרתו הסביר לו את זכויותיו ואת מהות החשדות נגדו זהיריו כדי והודיע לו על זכותו לרשום בעצמו את הודעה בעברית. גם עד זה העיד כי ابو חادر הצהיר שאינו יודע לכתוב עברית וכי אין לו בעיה שהעדות תכתב בשפה העברית.

את הודעה ת/20 נבה מאבו חادر עית מס' 33 חרב מADI, מADI הסביר כי העדויות נגבתה לאחר "שהאישים" את ابو חادر בחשדות המוחשים לו, זהיריו, תרגם לו את תוכן האזהרה, הודיע לו כי הוא זכאי לרשמה בכתב ידו בעברית אך מאוחר ואבו חادر טען שאינו יודע לכתוב הוא גבוה גבה את העדויות בעברית ושב ותרגם את שכטב בעברית.

מאחר ואבו חادر טען על פי כל העדויות שאינו יודע לקרוא ולכתוב בשפה הערבית העובדה שההודעות נרשמו בעברית אינה מעלה ואני מוריידה ממש שגם לו היו נרשומות בעברית היה ابو חادر חותם עליהם בהסתמך על דברי גובי ההודעות.

אנו נוטנים אמון בעדויות השוטרים גובי הודעה ת/12 עד ת/20 כולל וקובעים כי נגבו מהעד ابو חادر כדין וחוק שמירה על זכויותיו וכי ابو חادر מסר הודיעתיו מרצון טוב וחופשי.

וזה, ابو חادر עצמו איינו טוען כי נפל פגס במילך חקירותו. תשובהו לתובעת על שאלתה "אני אגיד לך על כל הפעולות שפעלת עם נאסר עוויס על פי הוראות של עוויס במסגרת האינטיפדה" לאמור "כל הדברים שאת אומרת אלה דברים מזוייפים" נדמה על רקע כל התנהגוותו והתבטאוויותו לפניינו כהתרסה בعلמא

מדינת ישראל נאשר מחמוד אחמד עוויס

פ"ח (ת"א) 1137/02

העומדות בניגוד קוטבי להודאות המלאה בכל פרטיה האישום שיוחסו לו בכתב האישום המתווך מיום 7.8.02 בפני שלושת שופטי הרכב של בית המשפט הצבאי (ראה ת/11).
לכך נוסיף את הימנעות הנאשש מחקירותם הנגידית של עדים אלה הימנעות המחזקת את משקל עדותם.

אנו קובעים כי מותן האימרות הכלולות בהודעות הללו הוכח כנדרש על פי סעיף 10א(א)(1) לפקודת הראיות.

משנתקיהםו כל התנאים הנדרשים בסעיף 10א(א) לפקודת הראיות, אנו קובעים כי אימרותיו של ابو חادر הן ראיות קבילות.

נסיבות גביהת ההודעה ת/16 לא הוכחו. גובה ההודעה לא נמנעה על ידי התביעה. למורת זאת, בצד לא מובן לנו לא נמנעה ביב' המדינה מכלול אותה בין ההודעות הקבילות לטענה (יעין עי 80-81 ל"י סיכומי התביעה-ראשי פרקים" שנמסרו לנו בכתב). אנו מתעלמים מראיה זו (ת/16) אשר קבילותה לא הוכחה ומוציאים אנו אותה מכלל הראיות שנלקחו על ידנו בחשבון.

רשאים אנו להניח במידת ודאות גבוהה שהודאות המלאה של ابو חادر בעבירות שיויחסו לו בפני הרכב של שלושה שופטים מבוססת את אמונות אימרותיו במשפטה, כפי שהצבעה על קבילותן של האימרות מבחינת נסיבות גביהתן.

במהלך עדותו בבית המשפט ועד כמה שניסה להרחיק עצמו מאימרותיו בכתב בדרכים שונות לא הייתה משנתו של ابو חادر עקבית. מדי פעם לרוגע קט הבלילה האמת, כך למשל מיד עם תחילת העדות ענה בתשובה לשאלת התובעת "הדברים שאני עשית אותם ומה שדחף אותי לעשות אותן אלה גלוף פושעי המלחמה שرون ומופז" ולאחר מכן "אנחנו רצינו לעורר את הפעולות הצבאיות והם רצחו את המנהיג רעא אל כאמל ורצחו ילדים פלשתינים וזה שדחף אותי לעשות את הדבר הזה" ואח"כ "כל הדברים שאת אומרת אלה דברים מזוייפים, תलכי תשאלי את הסיבות לדברים האלה" וכן "עד רגע זה העם היהודי שהוא תחת כיבוש זה העם הפלשתינים וכל החוקים הבינלאומיים מרשים לי להיאבק בכיבוש, אל תעיפוי את עצמן אל תשאלי אותו שום שלאלה" וכן "את חסונה אני מכיר אותו הוא חבר שלי ושירתו איתה ברשויות והכיבוש הוא שדחף את חסונה לעשות מה שעשה".

גם הצעתו של ابو חادر לנאים עם הכנסתה לאולם והצהרתו כי הוא מכיר את הנאים ושם אותו מעל בראשו למעלה, סימנים הם לאמונות אימרותיו של הנאים על הקשר ההיררכי ביניהם כמפורט בין השאר בת/12 "נוצר עוויס היו שוחה מוחנה בלאטה... המכונה אל חגי רוק והוא אחד האחראים בכתאב שוחדא אל אקצא ושימש כאחראי שלו בארגון ונוצר עבד בבטחון הלאומי בשכם ומשתייך לתנאים פתוח..."

אנו מעדיפים אימרותיו של ابو חادر אשר ניתנו בכתב מחוץ לכתלי ביהמ"ש הכלולות בהודעותיו דלעיל על פני עדותו במשפט.

הודעות העד מוחמד ידכ ת/40א' ב' ג' נבו על ידי עית מס' 7 האדי חלביה. על פי עדותו של חליי ההודעות נבו ונרשמו בערבית לאחר שהסביר臆 לิดך את החשדות המזוהים לו והזהירו כדי. לדבריו, העד מסר את הדברים ברצון טוב וחופשי וחתם בפניו בסוף כל עמוד של כל אחת מההודעות. על פי עדותו של חליי את ההודעות תרגם לעברית אך ידכ נתקבש לחותם וחתם על המקור בלבד.

את ת/40ד' גבה מוחמד ידכ עית מס' 35 עטף אווידה גם עד זה העיד כי גבה את ההודעה באמצעות דרך בה עשה זאת חלביה.

אנו מאמינים לשניהם כי נבו את הودעות ידכ בדרך נאותה וכי האימרות הכלולות בהן נמסרו מרצונו הטוב והחופשי של ידכ.

לפנינו לא העלה ידכ טענה כי הדריך בה נבו הודעתו פסולה. על השאלה אם מזהה הוא את חתימתו לא רצה לענות, לא רצה להסתכל אך לא הכחיש ומטענו בשלילה לשאלת אם זההו אותו דין איינו משכנע. גם כאן הימנענות הנאשם מחיקרת גובי ההודעות מחזקת את עדותם ואנו קובעים כי מתן האימרות הוכח במשפט כנדרש בסעיף 10א(א)(1) לפקודת הראות.

אימרותיו של ידכ שניינו מחוץ לכוטלי בית המשפט קבילות כראיה בהליך דין משנתקימו תנאי סעיף 10א(א) לפקודת הראות במלואם.

אנו מעדיפים את אימרותיו של ידכ כפי שקיבלו ביטוי בהודעתו ת/40א' עד די על פני עדותו בבית המשפט. מתחשובתו של ידכ לשאלות שנשאל ניתן להבחן על נקלה כי התנהגוותו בבית המשפט משקפת את החלטתו שלא להראות כמשטר פולח ובורבן מרומות חזן עצמן על כך שאימרותיו במשפט אמיתיות.

לא לモתר לשוב ולצטטן:

"ש. מתי הכרת את נאסר עוויס

ת. זה דבר פרטי שלי ולא עניינו של בית המשפט

ש. באיזו פעילות צבאית השתתפתי יחד עם נאסר עוויס

ת. זה דבר פרטי שלי ולא עניינו של ביהמץ

ש. מי היה חבר בחוליה הצבים שבה הייתה חבר גס!...

ת. זה לא עניינו של ביהמץ

ש. הייתה חבר מתיחילת האינטיפדה בחוליה שעשתה פיגועים, ובין היתר מי שהיה אחראי על החוליה הזאת זה הנאשם פה נאסר עוויס

ת. מה הטעות בדברים האלה? מה אסור בדברים האלה

ש. סיפורת במשפטה שנאסר עוויס הוא זה שהיה מתכוון את בוצע הפיגועים והוא זה שהיה מספק לכל חברי החוליה את הנזק

ת. אין לי תשובה

ש. סיפורת במשפטה שהשתתפה בפחות עשרה פיגועי ירי לעבר הצבא באזר שכם

ת. זו זכותי

ש. אותן עשרה פיגועי ירי שיש�述ת עליהם היו בתכנונו של נאסר עוויס והוא זה ששיפק את הנזק לירוי

ת. אני לא רוצה לענות

ש. סיפרת גם لأنן בדיק הינו פיגועו היריד עבר התנהלות אלון מורה לעבר מחסום צה"ל לחאהורה ת. אני מסרב לעמוד לדין בבימש זה. אין לי על מה לעמוד לדין. אם עשית או לא עשית. אפילו אם עשית את הדברים האלה, אין בזה שום פגש.

ש. אתה לא עומד פה לדין. את כאן מעיד וצריך לענות תשובה ת. אני מסרב שנאסר עומד לדין על הדברים האלה.

ש. על איזה דברים

ת. על מאבקנו נגד הכבוש

ש. אתה בהוראת נאסר עוויס תכננתם לעשות פגוע של הנחת מטען חבלה במשטחים ליד שכן ת. זה לא מעניין אף אחד

ש. סיפרת במשפטה שהיית עוזר לנאסר עוויס להעביר כלי נשק מפעיל כזה לפעיל כזה ת. אני לא אמרתי את הדברים האלה כדי לעמוד לדין עליהם.

ש. לאיזה צורך אמרת אותם

ת. ככה שאלו אותי ואני סיפרתי

ש. כל הנשקים הרובים ה- M16 שהעבירו שמו לפוגעי ירי כנגד אזרחים וחילילים ת. אני לא רוצה לדבר ואל תמשיכי..."

הודעתיו של עית 23 אחמד ברוגוטי ת/43 ות/43 ג' נגבו ע"י עית מס' 32 דוד מזרחי. על פי עדותו של מזרחי הוא הודהה בפני ברוגוטי כשותר, זהירותו וידיא שהלה הבין את תוכן האזהרה. ת/43 נגבהה בדרך של שאלות ותשובות ונרשמה (כמו גם ת/43ג') בעברית משום שהעדים מזרחי אינם כותבים ערבית. ברוגוטי סרב לחותם על ת/43א' מבלי לתת לכך הסבר ואילו על ת/43ג' חתום. מזרחי הסביר כי במהלך גביית שתי ההודעות לא היה כל אירוחים חריגים הוא לא הבחן שברוגוטי פצעו חוליה או עירף כי אם כך היה הדבר הוא היה מציין עובדות אלה. אם היה משמו חריג מאוד העדות לא הייתה נבנית והיה על כך מזכיר. במהלך גביית ת/43ג' הציג מזרחי בפני ברוגוטי כתוב יד בן שמונה עמודים בערבית והאחרון אישר שזו היה כתוב ידו לאחר שעיין במסמך.

ההודעת ת/43ב' ת/43ד' נגבו מברוגוטי ע"י עית מס' 31 יצחק יעקובוף. עפ"י עדות יעקובוף השניים דיברו ערבית אך העדות נרשמה בעברית ברוגוטי הוזהר כדין אך סרב לחותם על האזהרה או על ההודעה ת/43ב' אך על ת/43ד' חתום. על פי עדות יעקובוף במהלך גביית שתי ההודעות הוצגו לברוגוטי כתבי יד אותו זיהה כתבי יד שלו, כתבי היד הגיעו ליעקובוף מאחד מחוקרי השב"כ. ברוגוטי מסר את הדברים מרצונו הטוב והחופשי ולגבי כתב היד שהוצע לו עם גביית ת/43 ד' אף השיב "כן, זה כתוב היד שלי וכתבת את מה שסיפרתי לך עכשו בעדות".

ההודעה ת/43ה' נגבהה מברוגוטי על ידי עית מס' 36 משה משה.

עפ"י עדות האחרון הוא הודהה בפני ברוגוטי כאיש משטרת הסביר לו כי הוא עומד לחקור אותו ובמה הוא חדש. ברוגוטי מסר את הדברים בczura מסודרת ואחר כך חתום על העדות לאחר שהדברים תורגמו לו. על פי עדותו של משה הוא חקר את ברוגוטי כשלפניו רעק כליל בדמות זכרון דברים מהשב"כ אך בעדות מסר לו ברוגוטי פרטים רבים שלא יכול היה לדעת מזכרו הדברים ובלשונו "אם זה בנושא נסיבות הקשר

פ"ח (ת"א) 1137/02 מדינת ישראל נאסר מוחמד אחמד עוויס

איך הדברים התנהלו וזו, אלה דברים שנתן עדות שלו. אם הם הלו לחתנות גליה ומה היה הקודומי
קבוע זה לא מופיע בזיכי".

מהימנים עליינו דברי העדים מזרחי יעקובוף ומשה על אופן ניהול החקירה ונסיבות גביה אימורתו של
ברגוטי, אשר מצדיו אנחנו טוענים שלא היה נגבו בדרך פטולה. גם כאן הימנעות הנאים מחקירה נגידת מוחזקת
את הדברים שנשמעו מפי גובי ההודעות ומתן האימרות הוכחה במשפט כדבי.

משנטקיהם תנאי סעיף 10(א) לפકודת הראות אלו קובעים כי האימרות בכתב שנתן ברגוטי וחכילות
בהודעותיו ת/34 עד ה'הן קבילות כראיה בתליך דין.

אנו מעדיפים אימורתו של ברגוטי על פני עדותו במשפט. מרבית תשובותיו כוונו להעברת המסר שאינו
הוא מכיר בסמכותו של בית המשפט ("אני לא מכיר בביבה", "אתם לא מבינים?... אני לא מכיר בביבה", "יש
ולא בישראל... איני מכיר בביבה", ...) ולא בהערכת אימורתו.

בכל זאת, מדי פעם פרצוי ונתגלו הסימנים המעידים על כך שהאימרות אמיתיות:

"ש. מתי התחלה את הפעולות הצבאיות שלך

ת. זה לא עניין...

ש. מרוון ברגוטי קרוב משפחה שלך

ת. זה לא עניין למה את שואלת אותי שאלות אישיות

ש. אתה היה הנาง ושומר הראש של מרוון ברגוטי משנת 96 ועד היום שנעקרה

ת.נו, מה את רוצה

ש. האם זה נכון

ת. איך את שואלת שאלות כאלה? אני לא מכיר לך

ש. אלה דברים שאתה סיפרת

ת. הדבר הזה הוא לא שלי

ש. אתה סיפרת גם שנעקרה יחד עם מרוון ברגוטי

ת. אין לי תשובות בכלל יותר טוב שלא תשאלי...

ש. אתה דאגת להוכיח את סعادך לפני הפגוע דאגת לזה שהיה מי שישיע אותך לירושלים למקום קניותם לו
בגדים ונעליים לקחחים אותו להסתפר ואתה בהנחיית נאסר עוויס שהיה מתכנן והמאגר אתה גם דאגת
לחשיג לסעید רמאדן שוק רובה M16 ומחסניות עם כדורים

ת. (העדר שותק ואינו משיב)

ש. אתה סיפרת בעצמך את כל הפרטים האלה בהודעה שלך

ת. אני אומר מה שאני רוצה מה שבא לי אני אומר

ש. וזה שהוא בא לך להגידי

ת. זה לא ממעני זה לא כתבת שלי. אם באמות נאסר עשה את כל הדברים האלה הוא רק רצה לשחרר לנו
את פלסטין זה דבר מורום את הראש...

ש. לא רק שסיפרת בהודעות שלך על הרבה מקרים של פגועי ירי התאבדות ובהתיחס לכל הפיגועים
עששית אתה מצטער על מה שעשית

מדינת ישראל נאסר מוחמד אחמד עוויס 1137/02 (ת"א)

ת. אם שرون מצטרע על מה שהוא עשה אז אני מצטרע על מה שעשית.

ש. אתה לא מצטרע על שלחת מוחלים להtopic פה בארץ ולהרוג?

ת. אני רוצה לשחרר את ארצי זו שאתם כובשים...

ש. מצינה לך את ההודעה מס' 5 מ. 5. גס בהודעה זו אני מראה לך את האזהרה את החתימה על האזהרה והחתימה על כל עמי בהודעה ואת החתימה בסוף ההודעה

ת. מה שאני רוצה אני עושה. אין אף אחד שימנע עמי, אני אכתוב ואגיד מה שאני רוצה..."

אמת ניתנה להאמר שהתשובה "אני רוצה לשחרר את ארצי זו שאתם כובשים" היא Bender ראשית הודיה.

יפים לעניינו הדברים שנאמרו בע"פ 735/80 אברהם כהן ני מיי, פ"ד לה(3) 94, "משמעותה סעיף 10א שבית המשפט יכול להעדיף את האימורה על העדות בבית המשפט, יכול היה הסגור לנסות ולחזק מצדיו את גירסת העד בחקירה הראשית, על ידי חקירה נגדית שטטרתת להסביר שהאימורה למשטרת הייתה אימורה כזובת, אך הסגור לא חקר את העד כלל".

ה Hodotot העד יاسر ابو בכר ת/47א' עד ג' נגבו על ידי עד תביעה מס' 31 יצחק יעקובוף. העד לא זכר את מעמד גביה העדות ורענן זכרונו מהאימורת. על פי עדותו הוא הזדהה בפניו ابو בכר בשוטר, ניחל את השיחה עם ابو בכר בערבית ותרגם לו את הדברים. על פי עדותו של יעקובוף כאשר תרגם לעברית את שכתב בהודעות יכול היה ابو בכר להסביר על כך לתקן או לסרב לחותום. על פי עדותו הוא רשם רק את מה שאבו בכר אמר לו וабו בכר אישר בפניו את כתוב היד שנעשה בפני חוקרי שב"כ בכתב ידו. על פי עדותו לו היו נסיבות חריגות היה מציין זאת ולו נשמעו תלונות היה רושם אותן כמו שהיא מציין אם היה רואה סיימים ויזואלים. יעקובוף הביר שכאשר חשוד מגיע בחקירה משטרתית הוא אדם חופשי "יווז החזדנות שלו למסור או לא למסור את גירסתו ווatta מבלי למה שקדם לכך שב"כ. אם היה זה שקרה בעיה הייתה רושם כי זו חובתו כל מה רשום עדות זו נאמר מפי החשוד". יעקובוף הביר כי "גס עדויות הקודמות וגם עדות הזאת, הצטי עצמי בשוטר, זה הדבר הראשוני מעבר לכך הם (הכוונה לנחקרים מסווג של העד) עושים את האבחנה מי שוטרומי מי חוקרי שב"כ, הם נתקלים איתנו בהארכות המעצר והם לא יכולים לטעת בעניין הזה...".

ה Hodotot ת/47ד' נגבה מאבו בכר על ידי עד תביעה מס' 30 משה לוי לדבריו גבה ההודעה לאחר שהחשוד הווזר בדי העדות נכתבה בעברית אך החקירה התנהלה בעברית. בתום ההודעה הוא קרא בפני ابو בכר את הדברים וזה חתום בפניו. על פי עדותו של לוי שלא זכר ספציפית את המקרה הרי אם היה ابو בכר מתلون בפניו הדבר היה נרשם. עוד הביר לוי כי אין לו צורך להזכיר אם הזדהה בשוטר ממש שזו חובתו והוא עשה את זה עם כל חשוד. בהתייחס לקשר שבין החקירה שלו לשוכנות הדברים המוגשים לו מהשב"כ הסביר כי חקירתו עצמאית והוא מתייחס לכך" רך עקרוני דברים ואם חשוד אומר שלא היו דברים מעולם זה מה שירשם בסופו של דבר כלומר מה שהוא אומר זה מה שירשם".

ה Hodotot ת/47ה' ות/47ו' נגבו עיי עד מס' 36 משה לוי. היה שabo בכר טע לפניו בין השאר כי ה Hodotot נגבו בלחש השב"כ הרחיב משה דבירו (לאחר שהתוועת המולמדת ואף הפנימו תשומות לבו לטענותיו של ابو בכר) לא רק על הדריך בה גבה ההודעות אלא גם על אופן חקירותו את ابو בכר אל נוכח חקירה קודמת שנערכה לו ונורכת גם אחרים על ידי השב"כ, חקירה הנעשית לצורך סיוכן וכדבריו "כשאני מקבל לידי זכי"ד חקירה שמנגע מארגוני השב"כ אני בודק את הנקודות שועלות בו מה החשדות שיש נגד אותו חשוד ולאחר מכן אנחנו כתבים את תוכן האזהרה תוכן החשדות מקראיים ומסבירים ודואגים

מדינת ישראל נאסר מוחמד אחמד עוויס

1137/02 (ת"א)

לראות שאכן מבין את תוכן האזהרה וידוע על מה הוא נחקר זהה בשפה העברית, אני דובר את השפה העברית על בוריה, איןני כותב ואני קורא אבל דבר את השפה העברית, חלק מתהילך שבו אנו מקריםים, אני מודיע לו שאני איש משטרה, והוא מודיע לכך שאני איש משטרה והוא עומד לתת עדות משטרתית. לאחר שאני בודק באיזה נקודות התייחסות היה אילו בש"כ, ועל מה דיבר אני בונה את החשדות נגדו, אם זה השתיכות לארגון או החזקת אמל"ח או לחופין סיוע למבקשים או כל עבירה אחרת, ובהתאם לכך אני נערך גם מבחינת החוקה עצמה.

השב"כ חוקר את נושא הסיקול, הוא עוסק בתחום שלו לסקל את הדבר העתידי, לומר את הפגוע העתידי. תפקידי כחוקר משטרה הוא לעסוק בכך ורק בנושא החקירה המותיחסת לאיסוף הראיות נגד החשוד דאו, זאת אומרת שם אני חוקר אדם אני חייב לעבוד על פי דיני הראיות ולהבהיר את החוק...".

כאשר עימתה התובעת את ابو בכיר עם העובדה שההודעות נגבו ממנו על ידי שוטר ולא על ידי אנשי השב"כ ענה "לא ראייתי שוטר שאינו אדבר אליו כולם קציני שב"כ".

התרשומותנו היא שהשוטר משה אהן הודה בפני ابو בכיר כשוטר כפי שנagara השוטרים האחרים והדברים שנמסרו בהודעות נגבו משה והשוטרים האחרים (יעקובוב ולוי) נאמרו להם מפיו של ابو-bacir מרצתנו הטוב והחופשי ואין לה תוצאות התנהוגותם של חוקרי השב"כ כלפי.

הנשם ובא כוחו לאחקור את השוטרים בחקירה נגדית גם לא ביקשו לזמן את אנשי השב"כ ערכיו זכרונות הדברים לחקירה. הנשם ובא כוחו לאחקור בחקירה נגדית את העד ابو בכיר במטרה להוכיח גירושתו כי ההודעות נגבו ממנו באמצעות פסולים.

המנועות זו אמנים אינה יוצרת חזקה לפיה גירושת השוטרים היא הנכונה אולם היא מוסיפה ומחזקת את התרשומותינו בדבר מהימנות עדותם של לוי יעקובוב ומשה. בנסיבות דן, קרי המוניות מכוננת ומוגמתית של הנשם ובא כוחו – כפי שהדגינו בפנינו לא אחת – מחקירה נגדית או מזימונים של עדים לרבלטניים, אשר לא ניתן לשקלה על רקע עדויות סותרות אחרות שמיילא לא הובאו. אנו מעדיפים עדותם על הדרך בה ניתנו אי-TUREות החוץ של ابو בכיר על פניה גירושתו של האחורה (עlyn עיף 38/61 משה בן דוד יצחק נ. הויומיש פד טז 514 ועיף 639/67 אסלן נ' מ"י פד לד(3) 561 עיף 90/2603 אלפאר נ. מ"י פד מה(3) 799).

בכל מקרה כמו שנקבע בע"פ 242/85 חזן נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(1), עצם העובדה כי אימרות נאים במשטרה אינה קבילה במשפטו שלו אין בה כדי להביא לידי כך שאותה אימירה לא תהיא קבילה במשפט אחר בוណון עניינו של שותפו על פי הוראת סעיף 10 (ודוק, לא קבעו שנטוררה אפשרות כזו). אמרותיו של ابو בכיר שניתנו במסגרת ההודעות ת/47 עד ו' הוכחו במשפט ומשתקיימו כל תנאי הסעיף 10(א) לפקודה אטו מקבלים אותן כראיות קבילות.

אנו מעדיפים את אמרותיו של ابو בכיר על פניה עדותו בבית משפט. בהתיחס למרבית השאלות המפרטות את מעשיו של ابو בכיר יחד עם הנאים הפנה ابو בכיר את התובעת הנכבד לנאים היושב מולו, נאים אשר בחר כאמור שלא לחקור בחקירה נגדית את ابو בכיר או כל עד אחר. וכך ابو בכיר "יש. מפנה להודעה מס' 3... שס שאלו אותו מתי התחלה את הפעולות הצבאים שלך וממי גייס אותך לפעילויות הצבאים ואמרות שבתחילת שנת 2001 הייתה ב بيתו של נاصر עוויס במחנה הפליטים בלטה ואז נاصر עוויס הציג לך להתגיים לגודו חלי אל אקצא לפעילויות צבאים והסכנות".

ת. הדברים האלה לא נכונים ואתם יכולים לשאול אותו הנה הוא פה...

ש. מפני הודעה מס' 4... אתה הצעת לנאסר עוויס במחלך הפעולות שלכם לעשות פגוע בבית חולים תל השומר בישראל

ת. אין דבר כזה תשאלו אותו

ש. תכננתם את כל הפרטים ואפילה השיגו מפה של האזרע, ובסיומו של דבר נאסר אמר שצורך לחכות קצת, שהוא עוד לא הזמין המתאים

ת. אין דבר כזה. את יכולת לשאול אותו

ש. מפני לעמוד ב... עוז אחד מהתקדים שלך היה לסייע לנאסר עוויס לגייס עוד פעילים מוחבלים לפעלויות הצבאים שייעורו להוציא אל הפועל פיגועים

ת. לא היו דברי אלה הנה הוא תשאלו אותו...

ש. הייתה מדווקה לנאסר עוויס כל פעם על מוחבל שנודע לך שרצו לעשות פגוע

ת. פעם ראשונה אני שומע את הדברים האלה בנוסך לכך הדברים האלה הם של השבך נאסר נמצא בה תשאלו אותו".

אל מול השאלות האלה שהפנתה התובעת לאבו בכיר וזה הפנה אותו מצידו לנאים, לא הציב הנאים גירסה מטעמו ונותרנו עם אותו הזרות אשר בהודעותיו ועם הודהתו לעינו הפקחה של שופט המעצרים שראוי לחזור עליה כאן "אני מאשר אמריתות וכוננות האימרות וההודאות שמסורתית בחריפות בערבית קראתי אותם וחתמתי עליהם. נכון שהייתי מעורב בכל המעשים והפוגעים יהודית עלייהם "כל אחד והתפקיד שלו" אני מתנגד להארצת המצער המבוקשת".

נזכיר כי הנאים עצמו מספר ביחס ליاسر ابو בכיר בין היתר את הדברים הבאים (עיין הودעת הנאים ת-6) "אחרי פרוץ אינטיפטה אלاكצה התגיים יاسر ابو בכיר לכתאב שוהדא אל אקעה וביקשתי מייסד שישתתף עימנו בפיגועים ויاسر הסכים להצעה ומסרתי לו שק מס' 16-M... ויאסר ביצע פיגוע ירי מהנשק שמסורתית לו הפיגוע היה בעבר רכב ישראלי בכביש העוקף מזריחת לשכם ועל פי דברי יاسر לא פגע ברכב" ובתשובה לשאלת באיזה פיגועים נוספים היה יاسر מעורב בשם כתaab שוהדא אלاكצה "פיגוע חרדה שבוצע על ידי סعيد רמדאן... פיגועים שבוצעו באיזור שכם...".

עובדות אלה לכשעמן סימן מובהק לאmittות האימרות שניתנו במשפטה ולכך שיש להעניק להן משקל ניכר.

סימן נוסף לאmittות אימרותיו מצאו בנסיבות הסותרות של העד ابو בכיר שנמסרו בבית המשפט לגבי אימורה אחרת אשר על פי אימרותיו נשתה בכתב ידו.

המדובר בכתב יד בערבית לגבי נשאל ابو בכיר בהודעתו ת/47 א' גילון מס' 4 את השאלה "אני מציג בפניך כתב יד בערבית (שהיכ' עשרה עמודים בעבע צחוב אותם קיבלתי מחמכונה "בסיס") האם זה כתוב ידך?"

ת. כן זה כתב ידי ואני כתבתי את מה שספרתי לך עכשו בעדות"

בעוד לשאלת שנשאל ע"י התובעת "ש. אני מצינה לך הודעה שצמודה להודעה מס' 15.4 שזו הודעה בכתב ידך 10 עמודים". ענה "הם מכתבבים לאנשים בכתב על כורחם. תעמידו אותם לדין לא אותו" הרוי

מדינת ישראל נאסר מוחמד אחמד עוויס

1137/02 ח' (ת"א)

לשאלת "ש. זה לא כתוב היד שלו" ענה "זה הכתב של קציני השבי'ך הם כתבו את הדברים האלה" ובדרכ אן ענה על שאלות דומות "ש. אלה דברים שאתה כתבת בעצמך ת. כנסף עליך תה או כשאתה ארבעה חמישה ימים ללא אוכל ולא שינה אז אתה אומר את הדברים כדי להתפטרו, ש. אתה את הדברים האלה כתבת ת. יש לי עוזיד אתם צריכים לראות איך השבי'ך נהוג עם אנשים ש. אתה מזוהה את כתוב היד ת. אני לא רוצה לענות לך את מתנהגת כמוום וצועקת עלי (עונה גם בעברית וגם באנגלית)"

סיכום ביניים

חזרנו וברנו שככל הכללים החיביים להתקיים בטرس יוכשרו כראיה אימרות ארבעת שותפי הנאים מחוץ לכטלי ביהם"ש במסגרתו של סעיף 10א לפקודת הראות נתקימו (ובכלם הוכחת האימרות במשפט מתן הזדמנות לנאים לחזור את העדים, השאלה אם העדויות בבית המשפט שונות באופן מהותי מהדברים שנרשמו בהודעות)

שקלנו בדבר בזירות המתחייבת ואנו מעדיפים את אימרותיהם של ארבעת העדים שותפיו של הנאים המצוות בהודעותיהם במשטרה על פני עדותם במשפט.

עדות הטענה נוספת יכולה לשמש כשלעצמה ותוספת מכל סוג שהוא לעדות אחרת הטעונה נוספת. על כן, אימרות ארבעת השותפים יכולות להוות "דבר מה" נוסף להודיות הנאים מחוץ לכטלי בית המשפט. (עיין, קדמי על ראיות חלק ראשון וכן ע"פ 6147/92 מ"י ני יוסף כהן, פ"ד מה(1) 62; ע"פ 6214/94 מ"י ני פלוני דין עליון ברך לח 665; ע"פ 5249/98 מ"י ני מירילאשווילי, פ"ד נג(3) 550).

על כל אחת מהאימרות ובכללן אימרות שניתנו על ידי חלק מהארבעה בכתב יד – עליהם יש להשיקף חלק אינטגרלי מהותן הבודעת בהתאם (עיין ע"פ 6411/98 מנבר ני מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 150) – ניתן להסתמך כראיה תומכת בדמota "דבר מה" נוסף לריאות אחרות שהובאו נגד הנאים בדמות הדיויתו הוא.

שותפים לנאים בהתאם להוראה סעיף 54א(א) לפקודת הראות נדרש למצוא "דבר לחיזקה" של עדותם.

נדרש לנו דבר לחיזוק אף בהתאם להוראה סעיף 10א(ד) לפקודת הראות המורה לנו כי לא יורשע אדם על סמך אימירה שנטקבה לפ"ס 10א לפקודת הראות "אלא אם יש בחומר הראות דבר לחיזקה". מבחינות אופיה של דרישת הדבר לחיזוק (המושג זהה בהקשר לשני הטעיפים דלעיל) מדובר בתוספת ראייה מאמנתה להבדיל מראייה מסבכת. הדבר לחיזוק אינו חייב להיות עצמאית ויכול הוא עלולות מן העדות הטעונה חיוך.

דבר לחיזוק זה נמצא לנו מעל ומ עבר לדריש בראיות מסבכות שבאו ממקור עצמאי ונפרד והן: הודהתו המלאה של הנאים בפני שופט המעצרים אמרות כל אחד מארבעת השותפים בהתייחס לאימרות רעהו ובהתאם.

פ"ח (ת"א) 1137/02

מדינת ישראל נاصر מוחמד אחמד עוויס
שתיkeit הנאים והימנותו מהheid במשפט שבאה על רקו האמור לעיל ועל רקו קו ההגנה שבחר הנאים (עליו עמדנו בפתח הדברים) שהיא לכשעצמה ראייה המגיעה לכדי דעת סיווע על פי סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי תשמ"ב-1982 המשמעו כי "המנעות הנאים מהheid עשויה לשמש חיזוק למשקל הריאות של התביעה וכן סיווע לריאות התביעה במקום שדרוש להן סיווע".

מאחר ונמצא לנו קורפוס דילקטוי (ראה עדויות ע"ת מס' 1 תנ"ץ משה ולדמן, ע"ת מס' 2 תנ"ץ אהרון פרנקו, ע"ת מס' 3 נצ"ים חגי דותן, ע"ת מס' 4 תנ"ץ אוריה ברלב, ע"ת מס' 8 אוריאל אליהו, ע"ת מס' 9 סמ"ר שי כהן, ע"ת מס' 10 ג.מ., ע"ת מס' 11 לייאן גורנשטיין, ע"ת מס' 12 קונסטנטינן קרדשוף, ע"ת מס' 13 עדי מרוז, ע"ת מס' 14 בן מעים חנן, ע"ת מס' 15 נעם גבאי, ע"ת מס' 16 רס"ר רמי מלכה, ע"ת מס' 17 אפי ימין, ע"ת מס' 18 סנ"ץ פריד גאנס, ע"ת מס' 19 טל ורמותי, ע"ת מס' 20 רפ"ק יהודה פרץ, ע"ת מס' 22 אבי בן עמי, ע"ת מס' 24 שמעון לנגאסי, ע"ת מס' 26 אסף אולאי, ע"ת מס' 27 עמר שר והומוגנים ועוד עד תז' כולם, תז' 21, תז' 21א, תז' 24 עד תז' 37 כולם, תז' 48, תז' 52 עד תז' 77 כולם, מאחר והנאש לא החיש את עצם מסירת ההוריות בפני גובי ה兜ות או בפני שופט המעצירים הנכבד. מאחר והנאש אף חזר והודה בפה מלא ובנפש חוצה בפני שופט המעצרים בכל המעשים שוחחו לו וoxic הבהיר מעשה זה ומארח ומצביע כי משקלן הפנימי של ה兜ות גובה, קטן בהתאם המשקל הנדרש לי"ד בר מה" הנוסף לשם אימונות.

והנה, גם בענין דבר מה הנוסף (אשר מבחינת מטרתו לא בא אלא להראות שהנאש לא בדה בדברים מלבו ועל כן לא נדרש בגדר ראייה מסוימת המסביר את הנאים דזוקא ודין בראיה מאשרת), מצאנו כי הוא בעל משקל של ממש ועונה בנקל לדרישת מוגברת ומחמירה בהיותו מסך את הנאים ביצוע העבירות המוחשות לו, בא מקור נפרד ועצמאי ומתיחס לנקודת ממשית השונה במחלקות.

עבירות בנייגוד לפקודת מניעת טרור וקשרת קשר

בהתאם להכרזה לפי סעיף 8 לפקודת מניעת טרור, התש"ח-1948, נקבע כי התנאים הוא "ארגון טרוריסטי" כהגדרת סעיף 1 לפקודה (ילקוט הפרסומים (תש"ב), עמ' 800 מ-01.12.2001).

עיפוי חותת דעת מומחים אשר הונשו ללא התנגדות הנאים ונסגרו (ת/50/ת/51) הרי (בין השאר) "למן ראשית האירועים האלימים ב"שטחים" שהחלו בספטמבר 2000 נTEL הי"תנוזים" תפקיד מרכזי וmóvel בבצעו פעילות טרור. פועלו הארגון ביצעו פיגועים במתוחים שונים לרבות פיגועי הריג המוני בשיטה ישראל ובאיו"ש... התארננוויות הטרור של התנאים ברצועת עזה ואיו"ש (שלעיתים חבירו אליהם גורמים נוספים בשיטה) החלו לשימוש (נובמבר 2000) בכינוי "גזרי חללי אל אקצא" ("כתאב שהדא אלאקצא") במיוחד לצורך קבלת אחריות על פיגועים בישראל..."

במהלך העימותים האלימים קיבלו "הגזרדים" אחריות על פיגועים רבים שבוצעו במקומות שונים ב"שטחים" ובתחומי הי"קו היירוק" בכללים פיגועים קטלניים. התארננוויות הטרור של "הגזרדים" אחראיות לפחות פיגועי ירי ומטען בצרירים העוקפים באיו"ש ולעתות פיגועי הריג המוני בשיטה ישראל בהם נהרגו עשרות ישראלים... המאפיינים המרכזיים של פיגועי הריג החמוני כוללים התמקדות המפוגעים במקומות הומי אדם (מרכזוערים ומתחמים ציבוריים המהווים מקור מושכה לציבור הרחב דוגמת בת קפה ומוסדות, תחנות אוטובוס ומרכזים מסחריים וכו') וחוצאת לפעול של פיגועי התאבדות (באמצעות חגורת נפץ, או מטען שנושא המפוגעת עם הגיעם ליעד) ופיגועי הקרבה (פיגוע ממנו סיכון המפוגע להמלט קלושים במרחב הפוגעים במתווה זה עשוים מבצעיו שימוש ברו"סרים מסוגים שונים) בהם נהרגו עשרות רבות של ישראלים...".

- הנאש סיפר בהודותו כי "ଆହ୍ରି ଫ୍ରୋଜ୍ ଆନ୍ତିପାଦତ ଅଳକ୍ଷା ଥିଲେ ବ୍ୟାଙ୍ଗୁମି ନଦ ମତ୍ରୋତ
ଯଶାଲୀତ ମଫାତ ହିବୁଶ ଲାଦମ୍ବ ଫଲ୍‌ଟିନ୍‌ଏଇସ୍... ଲାହୁର ମିଳି ଚାଲୁଣି ଲ୍ଯାଙ୍ଗୁମି ଯରି ଓ ଫିଙ୍ଗୁମି ନୁସଫିମ ନଦ
ମତ୍ରୋତ ଯଶାଲୀତ ବଗଦା ଓ ବତୋକ କୁରୋକ, ଫିଙ୍ଗୁମି ଶବ୍ଦରୀ ଓଠମ ହମ ଦଲକମନ: -
- "1. ବ୍ୟାଙ୍ଗୁମି ଫିଙ୍ଗୁମି ଯରି ଲୁବର ଉମଦା ଶମିରା ଉଲ ହବା ଯଶାଲୀ ଲି କବର ଯୋଷି ବ୍ସଚମ ଓଠ ହିଲା ଲଫନ୍ତି ଯେତି ଲଫନ୍ତି ଲଫନ୍ତି
ହବା ମହକବର ବସବୁମି ଲର୍କ
2. ବ୍ୟାଙ୍ଗୁମି ଯରି ଲୁବର ଉମଦା ଚାବାଇତ ବର ଗ୍ରୋଜିମ ବ୍ସଚମ...
3. ବ୍ୟାଙ୍ଗୁମି ଯରି ଲୁବର ରକ୍କିମ ଚାବାଇମ ବକ୍ରବତ ମହନା ଚୋରାହ ଲିଦ ଶଚମ
4. ବ୍ୟାଙ୍ଗୁମି ଯରି ଲୁବର ରକ୍କିମ ଚାବାଇମ ବକ୍ରବତ ଶଚମ ମହଦ ମୁରବି ବକ୍ରବତ ଜୋତା
5. ମସରତି ଲୁବର ଅନ୍ଧିମ ରିମନ୍ଦି ଯଦ ଉଲ ମନ୍ତ ଲ୍ଯାଙ୍ଗୁମ ବିରୁଶଲିମ
6. ମସରତି ନ୍ଶକିମ ଲ୍ଯାଙ୍ଗୁମ ଫିଙ୍ଗୁମ ବନନ୍ତନ୍ତିନି...
9. ଅନି ମସରତି ନ୍ଶକ ଲ୍ଯାଙ୍ଗୁମ ଫିଙ୍ଗୁମ ବହଦରା
10. ଅନି ମସରତି ନ୍ଶକ ଲ୍ଯାଙ୍ଗୁମ ଯରି ଫିଙ୍ଗୁମ କୁରୋକ ଶହିତା ଅମୋରା ଲ୍ଯାଙ୍ଗୁମ ହାତ
ହାତିଲ ଓ ଅନ୍ଧିମ ନହରା ବକ୍ରବତ ବାକା ଅଲଗବିହ
11. ସିଫକ୍ତି ଲୁବର ରମଦାନ ନ୍ଶକ ଲ୍ଯାଙ୍ଗୁମ ଫିଙ୍ଗୁମ ହାତବଦତ ବନ୍ଦ ବିରୁଶଲିମ
12. ସିଫକ୍ତି ଲୁବର ଅଲ୍ଲାମ ଚାସନ ନ୍ଶକ ଲ୍ଯାଙ୍ଗୁମ ଫିଙ୍ଗୁମ ହାତବଦତ ବନ୍ଦ ହାତର
13. ସିଫକ୍ତି ଲୁବର ଅଲ ରଚମାନ ଉବଦାଲାହ ଶିନ ମତୁନିମ + କଲାନିକୋ...
14. ସିଫକ୍ତି ଲୁବର ଅଲ ରଚମାନ ନ୍ପଶ ଶହିତା ଓଠମ ଦର୍କ ... ଲୁବର ସିଓର ଯଶାଲୀ".

ହନାଶ ଉନ୍ହ ଲ୍ଯାଙ୍ଗୁମ ବାତାତ ଦଲକମ:

"ଶ. ବଶ ମି ହିଲେ ମବ୍ରୁମ ଫିଙ୍ଗୁମ ଶିନିନ ଲୁଲ
ତ. ବଶ କହାବ ଶୋହଦା ଅଳକ୍ଷା ଶହିତା ମଶଟିକ ଲଫନ୍ତି

ଶ. ମି ଅଛାରା ଉଲ ତନୁତ ଫତା
ତ. ଆସର ଉରଫାତ ଅଛାରା ଯୁର ତନୁତ ଫତା

ଶ. ମି ଅଛାରା ଉଲ ତନୁତ ଫତା

ତ. ମୋଜିର ତନୁତ ଫତା ବଗଦା ମୁରବିତ ମରୋନ ବରଗୋତି...

ଶ. ଲମି ମଶଟିକିମ ଶୋହଦା ଅଲ ଅଳକ୍ଷା

ତ. ଶୋହଦା ଅଳକ୍ଷା ମଶଟିକିମ ଲ୍ଯାଙ୍ଗୁମ ତନୁତ ଫତା ଲ୍ଯାଙ୍ଗୁମ ଫତା

ଶ. ମା ହକ୍ଶର ଶଲ୍କ ମୋଜିର ତନୁତ ଫତା ବଗଦା ମୁରବିତ ମରୋନ ବରଗୋତି

ତ. କଶର ଶଲ୍କ ମରୋନ ବରଗୋତି ମୋଜିର ତନୁତ ଫତା ଥିଲି 1992 ଶତାନ୍ତରିବୁ ବାତାତ ବାମାନ
ବ୍ୟାଙ୍ଗୁମ ଉଲ ଯଦ ଶଲ୍ତନ୍ତ ଯଶାଲୀମ ମରୋନ ଚର ଲାହୁର ବଶନ୍ତ 1994 ଲୁର୍କ ଓ ଅନି ଚାରତି ବଶନ୍ତ 1995
ଓ ଚାରତି ଲାହୁର ହାତଦଶ୍ବ କଶରିମ ମରୋନ ଓ ହିଲି ନମ୍ବଶ ମରୋନ ମରୋନ ବଶର ତନୁତ ଶଚମ. ଓଠ ହିଲି ନମ୍ବଶ
ଉମ୍ବ ବଶର ବରମାଲା ଓ ଅଛାରା ଫ୍ରୋଜ୍ ଆନ୍ତିପାଦତ ଅଳକ୍ଷା ମଶଟିକ ଲ୍ଯାଙ୍ଗୁମ ତନୁତ ଶଚମ
ମାରଗନିମ ଫିଙ୍ଗୁମ ବଶ ତନୁତ ଫତା ଓ ହରାଜୁମ ହିଲି ମପିଚିମ ବଶ ଉଡ଼ି ତାତାମୁମ (ଅଫସାଲି)
ଓଠାରାମ ବୁଦା ଯୋଷି ଚର ମତୁମ ଫତା ଓ ଗମାଲ ଶଲ୍କ ମତୁମ ଚମାସ ଓ ଅଛାରା ମତୁମ କିବଲ ଅତ ହାତକି ଅଦମ
ଓଠାରାମ ବୁଦା ହିଲା ଯୋଷି ଚର ମରୋନ ବରଗୋତି ଚର ବୁଦା ତାତାମ ହାତିଲ ଓ ମହୁଦା ହାତିଲ ହିଲା ମନିମ
ଉଡ଼ି ତାତାମ ହାତିଲ (ଅଫସାଲି)..."

ש. מי היה מממן את הכספי לביצוע פיגועים נגד מטרות ישראליות ת. היה מממן אותו בכספי אנשים מתנוים פתח בגדרה ובלבנון ש. מי הם האנשים שמיימו אותו בכספי לקניית נשק על מנת לבצע פיגועים נגד מטרות ישראליות ת. לקחת ממאגד אלמיצרי 12,000 שקלים וכן לקחת מעצם ابو בכיר 8000 שקלים כחוצאות וקבלתי ממוניר מkad בלבנון קיבלתי 50,000 דולר ש. במה עסוק מאג'ד אל מצרי ת. קצין במשטרת הפלסטינינית בשכם וחבר בפתח ש. במה עסוק עצם ابو בכיר ת. אחראי תנועת פתח בשכם ומשתיך למראן ברוגוטי ש. במה עסוק מוניר מkad ת. אחראי פתח בלבנון ומשתיך ליاسر ערפאת ש. האם היה קשר בין מראן ברוגוטי ת. הייתה בקשר עם מראן ברוגוטי כל הזמן ש. האם מראן ברוגוטי היה יודע שאתה מבצע פיגועים נגד מטרות ישראליות ת. כן ידע ושמי אף פורסם בעיתונות ובטלוויזיה וברדיו והיה משוחח עימיו מדי פעם וכשהמצב הפלסטיני היה מדדרר ורע לנו היה מבקש שנמשיך בפיגועים וכשנפגש שמעון פרס וומרי שרון עם מנהיגים ברשות התקשר אליו מראן ברוגוטי וביקש שעצור את הפיגועים ואני השבתי לו שאעשה זאת ובאותה תקופה היה זיני באיזור ומראן אמר לי שעדיין מאחר והגנרל זיני נפגש עם מנהיגים ברשות שלא לבצע פיגועים בשם שהדוא אלאקחה ויש לציין שהתקדמות בשיחות לא בוצעו פיגועים ש. מי היה מממן את עצם ابو בכיר שהיה מממן אותו בכספי לקניית נשק ת. עצם ابو בכיר היה לוקח כסף מתנות פתח מהתקציב שהוא מאשר יור תנועת פתח יاسر ערפאת ש. מי היה מממן את מאג'ד אל מצרי שהיה מממן אותו לקניית נשק על מנת לבצע פיגועים נגד מטרות ישראליות ת. מאג'ד אל מצרי סיפר לי שהוא לוקח כסף מראן ברוגוטי ומאג'ד היה מודע לכך והשתתף עמי במספר פיגועי ירי נגד מטרות ישראליות... ש. האם מראן מממן אותו בכספי באופן ישיר ת. כן מממן אותו מראן ברוגוטי פעמים באופן ישיר בפעם הראשונה העביר לי באמצעות הפקדה בבנק 3,000 ש' ובפעם השנייה העביר לי דרך הפקדה בבנק 5,000 ש' ש. האם מראן ברוגוטי ידע שאתה מבצע פיגועים נגד מטרות ישראליות ת. כן ידע וכפי שציינתי לעיל שני אף פורסם בעיתונות והשלטונות הישראלים מסרו לרשויות הפלסטינאיות אני מבקש בנין פיגועים ושמי גם פורסם בעיתונות העברית ובעיתונות המקומית בגדרה וברצועה ש. האם מראן ברוגוטי סייע לך במימון כסף פרט למה שהזכיר לעיל ת. כן פעם קיבלתי ממנו שיק על סך 2,300 ש' מאושר על ידי היור ערפאת...". (עlyn הودעת הנאשם ת/5).

עוד ענה לשאלות (עlyn הודהה ת/6) כדלקמן: